

ΒΑΝΙΓΚΑ.

(1800—1801)

ΔΙΗΓΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

ὑπὸ

ALEXANDRE DUMAS.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχ. ἴσα φυλλάδ. 373 — 376 καὶ 378.)

Ἡ Βάνιγκα, ἐκπεπληγμένη, ἠτένισε πρὸς στιγμήν τὸν πατέρα, ἔπειτα δ' ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ἐπιστολὴν, ἣτις ἀνήγγελλε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρὸς μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε μνηστευθῆ, φωνουθέντος εἰς μονομαχίαν.

Ὁ στρατηγὸς παρετήρει τὸ πρόσωπον τῆς θυγατρὸς ὅπως ἐννοήσῃ τὴν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἐντύπωσιν ὅσον δὲ κράτος καὶ ἂν εἶχεν ἡ Βάνιγκα ἐφ' ἑαυτῆς, αἱ ποικίλαι σκέψεις, αἱ θλιβεραὶ ἀναμνήσεις, ἡ φρικώδης τύψις τῆς συνειδήσεως αὐτῆς, ἀναλογιζομένης τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας, προῤῥένησαν συγκίνησιν ἣν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ. Ὁ δὲ στρατηγὸς ἀπέδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ὑπόπτειεν ὅτι ἔτρεφε πρὸς τὸν νέον ὑπακιστήν.

— Δοιπὸν, εἶπε μειδιῶν, βλέπω ὅτι τὰ πάντα βαίνουνσι κατ' εὐχὴν.

— Πῶς τοῦτο, πάτερ μου; ἠρώτησεν ἡ Βάνιγκα.

— Βέβαια, ἀπήντησεν ὁ στρατηγὸς ὁ Θεόδωρος δὲν ἀνεχώρησε διότι σὲ ἠγάπα;

— Μάλιστα, ἐψιθύρισεν ἡ νέα.

— Αἶ, λοιπὸν τώρα δύναται νὰ ἐπανέλθῃ.

Ἡ Βάνιγκα ἐσιώπησε, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἀκινήτους καὶ τὰ χεῖλη τρέμοντα.

— Νὰ ἐπανέλθῃ! . . . ἀνεφώνησε μετ' ὀλίγον.

— Βέβαια, νὰ ἐπανέλθῃ! Ὅτ' ἦναι δυστύχημα, προσέθηκεν ὁ στρατηγὸς μειδιῶν, ἂν κάνεις ἐκ τῶν τῆς οἰκίας δὲν γνωρίζῃ ποῦ εὐρίσκεται. Φρόντισε νὰ μάθῃς, Βάνιγκα, εἶπέ με τὸν τόπον τῆς ἐξορίας του, καὶ περὶ τῶν λοιπῶν φροντίζω ἐγώ.

— Κάνεις δὲν γνωρίζεις ποῦ εἶναι ὁ Θεόδωρος, ἐψιθύρισεν ἐκείνη μετ' ὑποκώφου φωνῆς, κάνεις, εἰμὴ ὁ Θεὸς . . . κάνεις!

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ στρατηγὸς, δὲν ἔγραψεν ἀφ' οὔτου ἀνεχώρησεν;

Ἡ Βάνιγκα ἀνένευσε, διότι ἡ συγκίνησις αὐτῆς ἦτο τοσαύτη, ὥστε ἠδυνάται νὰ ὁμιλήσῃ,

Ὁ δὲ στρατηγὸς, σκυθρωπάσας καὶ αὐτός

— Μήπως φοβῆσαι, ἠρώτησε, κάνεν δυστύχημα;

— Φοβοῦμαι ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον εὐτυχία δι' ἐμὲ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνέκραξεν ἡ Βάνιγκα καταβαλλο-

μένη ὑπὸ τοῦ μεγέθους τῆς λύπης. — ἀμέσως δὲ προσέθηκεν

— Ἄφες με ν' ἀπέλθω, πάτερ μου ἔντροπτοι δι' ὅ,τι εἶπα.

Ὁ στρατηγὸς, νομίσας ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι ἐδήλουν τὴν λύπην τῆς Βανίγκας διὰ τὴν ἀκουσίαν ἐξομολόγησιν τοῦ πάθους αὐτῆς, ἠσπάσατο τὸ μέτωπον αὐτῆς καὶ ἐπέτρεψε ν' ἀπέλθῃ, ἐλπίζων, καὶ μεθ' ὅσα εἶπεν ἡ νέα, ὅτι ἤθελε δυνηθῆ ν' ἀνεύρῃ τὸν Θεόδωρον.

Καὶ τῷ ὄντι, πρὸς αὐτὴν αὐθημερὸν εἰς τὸν αὐτοκράτορα, διηγήθη τὸν ἔρωτα τοῦ Θεοδώρου πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ καὶ ἐξητήσατο, ἀφ' οὗ ὁ θάνατος εἶχε λύσει τὸν πρῶτον ἀρραβῶνα, τὴν ἄδειαν τοῦ νὰ συζεύξῃ αὐτούς. Συναινέσαντος δὲ τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ στρατηγὸς ἐζήτησε καὶ νέαν χάριν, ἣν ὁ Παῦλος, εὐδιάθετος τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὦν, παρεχώρησεν ἀμέσως· εἶπε δηλαδὴ αὐτῷ ὁ στρατηγὸς ὅτι πρὸ δύο μηνῶν ὁ Θεόδωρος εἶχεν ἀναχωρήσει καὶ ὅτι πάντες, καὶ αὐτὴ ἡ Βάνιγκα, ἠγνόουν ποῦ εὐρίσκετο· διὸ παρεκάλεσε νὰ γίνωσιν ἐρευναι. Ὁ αὐτοκράτωρ, καλέσας ἀμέσως τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, ἔδωκε τὰς ἀναγκαίας προσταγὰς.

Ἐξ ἑβδομάδες παρήλθον ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἡ Βάνιγκα, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς λήψεως τῆς ἐπιστολῆς, ἦτο πλέον ἢ ἄλλοτε περίλυπος καὶ σκυθρωπή, μάτην δὲ ὁ στρατηγὸς προσεπάθει ἐνίοτε νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῇ ἐλπίδας· αὐτὴ εἰναι τότε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπεχώρει. Ἔστε ὁ στρατηγὸς ἔπαυσε πλέον νὰ ἀναφέρῃ τὸν Θεόδωρον.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν συνέβαινε καὶ μεταξὺ τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ὑπηρετῶν καὶ δούλων, οἵτινες, ἐξαίρουμένου τοῦ Γρηγορίου, ἠγάπων τὸν Θεόδωρον· ἀφ' οὔτου δ' ἔμαθον ὅτι δὲν εἶχε ἀποσταλῆ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ ἀλλ' ὅτι εἶχεν ἀπέλθει εἰς μέρος ἄγνωστον, ἢ φυγὴ αὐτὴ ἦτο τὸ σύνθημα ἀντικείμενον τῶν συνομιλιῶν τῶν ἐν τοῖς ἀντιθαλάμοις, ἐν τῷ μαγειρείῳ καὶ τοῖς ἵπποστασίαις.

Καὶ ἀλλαχοῦ δὲ, εἰς τὸ *Kóκκιον Καπηλεῖον*, ἠσχολοῦντο περὶ αὐτῆς.

Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔμαθε τὴν μυστηριώδη ἀναχώρησιν, ὁ Γρηγόριος συνέλαβε νέας ὑποψίας· ἦτο βέβαιος ὅτι εἶχεν ἰδεῖ τὸν Θεόδωρον εἰσερχόμενον εἰς τῆς Βανίγκας, καὶ, ἐκτὸς ἂν εἶχεν ἐξέλθει ἐν τῷ αὐτῷ κατέβη ὅπως εἰδοποιήσῃ τὸν στρατηγόν, δὲν ἐνόει πῶς οὗτος δὲν εὔρε τὸν ἀξιωματικὸν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς νέας κόρης. Καὶ ἕτερον δέ τι, συμπήπτον μετὰ τοῦ γεγονότος ἐκείνου, ἀπησχόλει αὐτὸν, αἰδανῆσαι δηλαδὴ εἰς αὐτὸν ἐπεδίδατο ὁ Ἰβάν ἀπ' ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, δαπάναι ἀσυνήθεις εἰς δούλον· ἀλλ' ὁ δούλος οὗτος ἦτο ἀδελφὸς τῆς ἀγαπητῆς καὶ ὁμογαλάκτου ἀδελφῆς τῆς Βανίγκας, ὥστε, εἰ καὶ

οὐδεμίαν εἶχε περὶ τοῦ πράγματος βεβαιότητα, ὑπόπτευσεν τὴν πηγὴν τοῦ ἀργυρίου. Ἐπεθεβαίου δὲ τὰς ὑποψίας αὐτοῦ καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ Ἰβάν, ὅστις ἦτο πάντοτε οὐ μόνον ὁ πιστότατος αὐτοῦ φίλος ἀλλὰ καὶ εἰς τῶν καλλίστων πελατῶν, οὐδέποτε ὠμίλει περὶ τοῦ Θεοδώρου, εἰσώπια ὁσάκις ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ, καὶ, ἂν ἠρωτᾶτο, ἀπῆντα λακωνικῶς· « ἄς ὁμιλήσωμεν δι' ἄλλο πρᾶγμα. »

Ἐν τούτοις ἔφθασεν ἡ ἑορτὴ τῶν Φώτων, ἑορτὴ ἐπίσημος ἐν Πετροπόλει, διότι ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν εὐλογοῦνται τὰ ὕδατα. Ἐπειδὴ δ' ἡ Βάνιγκα, παρασταθεῖσα εἰς τὴν τελετὴν καὶ μείνας ὀρθία δύο ὥρας ἐπὶ τῆς Νεῆας κατεπονήθη ὑπὸ τοῦ κόπου, ὁ στρατηγὸς δὲν ἐξῆλθε τὸ ἑσπέρας· ὁ δὲ Ἰβάν, μείνας ἐλεύθερος, ἀπῆλθεν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Κοκκίτου Καπηλείου.

Οἱ ἐν τῷ καταστήματι τοῦ Γρηγορίου εὐρισκόμενοι ὑπεδέχθησαν περιχαρῶς τὸν Ἰβάν, ὡς καλῶς γινώσκοντες ὅτι τὰ θυλάκια αὐτοῦ ἦσαν συνήθως πλήρη· καὶ τῷ ὄντι αἱ ἐλπίδες αὐτῶν δὲν ἀπέβησαν κεναί, διότι, μόλις ἐλθὼν ἐκεῖνος, ἐπέδειξε τὰ σορόκ-κοπέκια, πρὸς μέγιστον φθόνον τῶν ἄλλων. Εἰς τὸν σημαντικὸν τοῦ ἀργυρίου ἦχον ὁ Γρηγόριος ἀπῆντησε προσαγαγὼν, μετὰ προθυμίας μεγίστης, δύο φιάλας ρακίου, καθ' ὅσον ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι, ὅταν ὁ Ἰβάν ἐκέρα, αὐτὸς, ὁ Γρηγόριος, ὠφελεῖτο διττῶς, καὶ ὡς ἔμπορος καὶ ὡς συμπότης. Ὁ Ἰβάν ἐδικαίωσε τὴν διπλὴν ταύτην ἐλπίδα προσκαλέσας τὸν Γρηγόριον νὰ μετᾶσχη τοῦ πότου.

Ἡ ὁμιλία περιῆλθεν εἰς τὰ περὶ δουλείας καὶ τινες τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, οἵτινες μόλις εἶχον τέσσαρας ἡμέρας κατ' ἔτος ὕπως ἀναπαύωνται ἐκ τῶν ἀενάων αὐτῶν κόπων, ἐμακάρισαν ἐνθουσιωδῶς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ Γρηγορίου ἀπολαύσαντος τὴν ἐλευθερίαν.

— Μπα! ἀνέκραξεν ὁ Ἰβάν, ὅν τὸ ρακίον ἤρξατο νὰ ἐξάπτη· ὑπάρχουν δοῦλοι πλέον ἐλεύθεροι καὶ ἀπὸ τοὺς κυρίους των.

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ Γρηγόριος πληρῶν τὸ ποτήριον αὐτοῦ ρακίου.

— Ἦθελα νὰ εἶπω πλέον εὐτυχεῖς, ἐπανέλαθε μετὰ σπουδῆς ὁ Ἰβάν.

— Τοῦτο φαίνεται δύσκολον, εἶπεν ὁ Γρηγόριος μετ' ἤθους ἀμφισβολίας.

— Καὶ διατί; οἱ κύριοι μας... μόλις γεννηθοῦν πίπτουν εἰς τὰ χέρια δύο τριῶν σχολαστικῶν, ἐνὸς Γάλλου, ἐνὸς Γερμανοῦ καὶ ἐνὸς Ἀγγλοῦ. Εἴτε τὸν ἀγαπᾷ εἴτε μὴ, πρέπει νὰ μείνη μαζὶ του ἕως εἰς τὰ δέκα ἐπτὰ χρόνια, καὶ νὰ μάθῃ, εἴτε θέλῃ εἴτε δὲν θέλῃ, τρεῖς γλώσσας βαρβάρους ἀντὶ τῆς ὠραίας μας ῥωσικῆς, τὴν ὁποίαν ἐνίοτε λησμονεῖ ἀφοῦ μάθῃ τὰς ἄλλας. Τότε, ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ κάτι τι, πρέπει

νὰ γίνῃ στρατιώτης· ἂν ἦναι ἀνθυπολοχαγὸς, εἶναι δοῦλος τοῦ ὑπολοχαγοῦ· ἂν ἦναι ὑπολοχαγὸς, δοῦλος τοῦ λοχαγοῦ· ἂν ἦναι λοχαγὸς, δοῦλος τοῦ ταγματάρχου, καὶ καθεξῆς ἕως τὸν αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι δοῦλος κανενός, ἀλλὰ τὸν ὁποῖον, κάμμιαν ἡμέραν, τὸν φαρμακεύουν, τὸν μαχαιρῶνουν ἢ τὸν πνίγουν εἰς τὸ τραπέζι, εἰς τὸν περίπατον ἢ εἰς τὸ κρεβάτι του. Ἄν δὲν ἐμβῇ εἰς τὸν στρατὸν, ἄλλη πάλιν ἱστορία· ὑπανδρεύεται μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν δὲν ἀγαπᾷ· ἀποκτᾷ παιδιὰ, χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ διὰ τί, καὶ χρεωστῆ νὰ τὰ ἀνατρέφῃ· πρέπει νὰ πολλεμῆ αἰωνίως, ἂν ἦναι πτωχὸς, διὰ νὰ τρέφῃ τὴν οἰκογένειάν του, καὶ ἂν ἦναι πλούσιος, διὰ νὰ μὴ τὸν κλέπτῃ ὁ ἐπιστάτης του καὶ οἱ ἐνοικιασταί. Εἶναι ζωὴ αὐτῆ; Ἐνῷ ἡμεῖς, μὰ τὸν θεόν! γεννώμεθα, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον βάσανον ὑποῦ ὑποφέρουν αἱ μητέρες μας, διὰ τὰ λοιπὰ φροντίζει ὁ κύριός μας. Αὐτὸς μᾶς τρέφει· αὐτὸς μᾶς ἐκλέγει ἐν ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον εἶναι εὐκολον νὰ μάθῃ τις, ἐκτὸς ἂν ἦναι ὄλιος διόλου ζῶον. Τυχαίνει καὶ ἀρρώστοῦμεν; ὁ ἰατρὸς μᾶς περιποιεῖται χάρισμα, διότι ὁ θάνατός μας εἶναι ζημία διὰ τὸν κύριον. Ὅταν εἴμεθα ὑγιεῖς ἔχομεν φαγὶ τέσσαρας φορὰς τὴν ἡμέραν καὶ κρεβάτι ζεστὸν τὴν νύκτα. Ἀγαπῶμεν κάμμιαν; δὲν εἶναι ἄλλο ἐμπόδιον εἰς τὸν γάμον μας, ἐκτὸς ἂν αὐτὴ δὲν μᾶς ἀγαπᾷ· ἂν ὅμως μᾶς ἀγαπᾷ, ὁ ἴδιος ὁ κύριός μας μᾶς παρακινεῖ νὰ τὴν πάρωμεν γρήγορα, διότι ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποκτήσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα παιδιὰ, καὶ διὰ τὰ παιδιὰ μας κάμνει ὅ,τι ἔκαμε δι' ἡμᾶς. Εὐρῆτέ με πολλοὺς μεγάλους τόσον εὐτυχεῖς ὅσον οἱ δοῦλοι των.

— Καλὰ, καλὰ, ἐφθύρισεν ὁ Γρηγόριος πληρῶν ἐκ νέου τὸ ποτήριον τοῦ Ἰβάν· καὶ ὅμως δὲν εἶσαι ἐλεύθερος.

— Ἐλεύθερος νὰ κάμω τί; ἠρώτησεν ὁ Ἰβάν.

— Ἐλεύθερος νὰ πηγαίνῃς ὑποῦ θέλῃς καὶ ὅταν θέλῃς.

— Ἐγώ; εἶμαι ἐλεύθερος ὡσὰν τὸν ἀέρα, πῆντησεν ὁ Ἰβάν.

— Παραμύθια! ἀνέκραξεν ὁ Γρηγόριος.

— Ἐλεύθερος ὡσὰν τὸν ἀέρα! σὲ λέγω, διότι ἔχω καλοὺς κυρίους, καὶ μάλιστα μίαν καλὴν κυρίαν ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰβάν μετὰ παραδόξου μειδιήματος· δὲν ἔχω παρά νὰ ζητήσω ὅ,τι θέλω καὶ ἀμέσως γίνεται!

— Πῶς! ἂν, ἀφοῦ μεθύσης σήμερον ἐδῶ, ζητήσης νὰ ἔλθῃς καὶ αὔριον, ἐπανέλαθεν ὁ Γρηγόριος, ὅστις, καὶ προκαλῶν τὸν Ἰβάν, δὲν ἐλησμονεῖ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ, ἂν ζητήσης τοῦτο...

— Θὰ μὲ συγχωρηθῇ, εἶπεν ὁ Ἰβάν.

— Θὰ ἤρχεσο καὶ αὔριον; ἐπανέλαθεν ὁ Γρηγόριος.

— Καί αὔριον, καί μεθαύριον, καί καθ' ἡμέραν, ἂν θέλω.

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Ἰβάν εἶναι ὁ εὐνοούμενος τῆς κυρίας, εἶπεν ἕτερος δούλος τοῦ κόμπος παρῶν ἐκεῖ καὶ ὠφελοῦμενος ἐκ τῆς γενναιοδωρίας τοῦ συναδέλφου τοῦ Ἰβάν.

— Ἀδιάφορον, ὑπέλαβεν ὁ Γρηγόριος· καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι θὰ σὲ ἐδίδαν τόσην ἐλευθερίαν, δὲν θὰ εἶχες χρήματα διὰ πολὺν καιρὸν.

— Διὰ πάντοτε! ἀνέκραξεν ὁ Ἰβάν βοφῶν καὶ ἕτερον ποτήριον βρακίου· ὁ Ἰβάν δὲν θὰ μείνη ποτὲ χωρὶς χρήματα, ἐν ὅσῳ ὑπάρχει ἐν κοπέκι εἰς τὸ σακκοῦλι τῆς κυρίας.

— Δὲν ἤξευρα ὅτι εἶναι τόσον γενναιοδωρὸς, εἶπεν ὁ Γρηγόριος.

— Ἰ! δὲν ἔχεις μνημονικὸν, φίλε μου, διότι ἤξεύρεις καλὰ ὅτι δὲν λογαριάζει μὲ τοὺς φίλους τῆς, ἀπόδειξις τὸ κροῦτ. . .

— Δὲν ἐνοῦσα αὐτὸ, ὑπέλαβεν ὁ Γρηγόριος· διὰ τὸ ξύλον, ἤξεύρω ὅτι δὲν λογαριάζει· διὰ τὰ χρήματά τας ὅμως, ἄλλο πρᾶγμα, διότι ποτέ μου δὲν εἶδα τὸ χρῶμά των.

— Αἱ! λοιπὸν θέλεις νὰ ἰδῆς τὸ χρῶμα τῶν ἰδικῶν μου; εἶπεν ὁ Ἰβάν οὔτινος ἢ μέθη πῦξανεν ὀλονέν· ἰδοὺ κοπέκια, ἰδοὺ σορόκ-κοπέκια, ἰδοὺ τραπεζογραμμάτια γαλάζια πέντε ρουβλίων, ἰδοὺ καὶ ἄλλα τριανταφυλλιά τῶν εἴκοσι πέντε· καὶ αὔριον, ἂν θέλετε, σὰς δείχνω καὶ ἄσπρα τῶν πενήντα. Εἰς ὑγείαν τῆς κυρίας!

Εἶπε καὶ ἔτεινε τὸ ποτήριον πρὸς τὸν Γρηγόριον, ὅστις ἐγέμισεν αὐτὸ μέχρι στεφάνης.

— Ἀλλὰ τὰ χρήματα, ἀνέκραξεν ὁ Γρηγόριος παροτρύνων ἔτι μᾶλλον τὸν Ἰβάν, τὰ χρήματα δὲν ἐμποδίζουν τὴν περιφρόνησιν.

— Τὴν περιφρόνησιν! ἀνέκραξεν ὁ Ἰβάν, τὴν περιφρόνησιν! καὶ ποῖος μὲ περισφραγεῖ; ἄρα γε σὺ, διότι εἶσαι ἐλεύθερος; ἰσραῖα ἐλευθερία! προτιμῶ νὰ εἶμαι δούλος καὶ καλοθρεμμένος, πρᾶ ἐλεύθερος καὶ νὰ ψοφῶ τῆς πείνας.

— Ἐνοῶ τὴν περιφρόνησιν τῶν κυρίων, εἶπεν ὁ Γρηγόριος.

— Τὴν περιφρόνησιν τῶν κυρίων! ἐρώτησε τὸν Ἀλέξιον, ἐρώτησε τὸν Δανιὴλ ἂν ἡ κυρία μὲ περισφραγῆ.

— Τὸ βέβαιον εἶναι, εἶπον οἱ δύο δούλοι τοῦ στρατηγοῦ, ὅτι ὁ Ἰβάν πρέπει νὰ ἔχη μάγικα, διότι πάντοτε τὸν μεταχειρίζονται ὡσάν αὐθέντην.

— Διότι εἶναι ἀδελφὸς τῆς Ἀννούσκας, εἶπεν ὁ Γρηγόριος, καὶ ἡ κυρία ἀγαπᾷ τὴν Ἀννούσκαν.

— Πιθανόν, εἶπον οἱ δύο δούλοι.

— Δι' αὐτὸ ἢ δι' ἄλλο, εἶπεν ὁ Ἰβάν, αὐτὴ ὁμῶς εἶναι ἡ ἀλήθεια.

— Ναί· ἀλλ' ἂν ἡ ἀδελφὴ σου ἀπέθνησκεν. . . εἶπεν ὁ Γρηγόριος, ἔ! . .

— Ἄν ἡ ἀδελφὴ μου ἀπέθνησκεν, ἀπήντησεν ὁ Ἰβάν, θὰ ἦτο κρῖμα, διότι εἶναι καλὴ κόρη. Εἰς ὑγείαν τῆς ἀδελφῆς μου! ἀλλ' ἂν ἀπέθνησκε, τὰ πράγματα δὲν θὰ ἔλλαζαν· μὲ σέβονται δι' ἐμὲ, καὶ μὲ σέβονται διότι μὲ φοβοῦνται.

— Φοβοῦνται τὸν κύριον Ἰβάν! εἶπεν ὁ Γρηγόριος ἀνακαγχάζων. Λοιπὸν, ἂν ὁ κύριος Ἰβάν ἐθαύροτο νὰ ὑπακούσῃ, καὶ ἐπροτίμη νὰ δίδῃ διαταγὰς, θὰ τὸν ὑπήκουον.

— Ἴσως! εἶπεν ὁ Ἰβάν.

— Εἶπεν ἴσως! ἐπανέλαβεν ὁ Γρηγόριος γελῶν πάντοτε, εἶπεν ἴσως! τὸ ἠκούσατε σεις, αὐτοῦ;

— Ναί, ἀπεκρίθησαν οἱ δούλοι, αἵτινες εἶχον πῖσι τοσοῦτον ὥστε δὲν ἠδύναντο ν' ἀπαντήσωσιν ἢ διὰ μονοσυλλάβων.

— Λοιπὸν! δὲν λέγω πλέον ἴσως· τόρα λέγω· βεβαίως.

— Ἄ! ἤθελα νὰ τὸ ἰδῶ, εἶπεν ὁ Γρηγόριος, καὶ ἐδίδα διὰ νὰ τὸ ἰδῶ.

— Δίωξε λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς ἀνοήτους ὅπου μεθαῦν ὡσάν γουρούνια, καὶ θὰ τὸ ἰδῆς διὰ τίποτε.

— Διὰ τίποτε! εἶπεν ὁ Γρηγόριος, χωρατεύεις! Νομίζεις ὅτι πίνουν χάρισμα;

— Καλά! πόσον βρακὶ ἔμπαροῦν νὰ πιῶν ἕως εἰς τὰ μεσάνυκτα ὅπου εἶσαι ἀναγκασμένος νὰ κλείσῃς.

— Εἴκοσι ρουβλίων, ἐπάνω κάτω.

— Ἰδοὺ, τριάντα· δίωξέ τους, διὰ νὰ μείνωμεν μόνοι.

— Ἀδελφίκα, εἶπεν ὁ Γρηγόριος, βλέπων δῆθεν τὸ ὠρολόγιόν του, πλησιάζουν μεσάνυκτα, γνωρίζετε τὰς διαταγὰς τοῦ διοικητοῦ· πηγαίνετε λοιπὸν.

Οἱ Ῥώσσοι, συνειθισμένοι εἰς παθητικὴν ὑπακοήν, ἀπῆλθον ἀμέσως, ὁ δὲ Γρηγόριος ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ Ἰβάν καὶ τῶν δύο ἄλλων δούλων τοῦ στρατηγοῦ.

— Λοιπὸν εἴμεθα μόνοι, εἶπεν ὁ Γρηγόριος· τί θὰ κάμῃς;

— Τί θὰ ἔλεγες, ἠρώτησεν ὁ Ἰβάν, ἂν, αὐτὴν τὴν ὥραν, μὲ αὐτὴν τὴν ψύχραν, καὶ ἐν ᾧ εἴμεθα δούλοι, ἡ κυρία Βάνγκα ἄφηνε τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἤρχετο νὰ πῆ εἰς ὑγείαν μας;

— Λέγω ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ὠφεληθῆς ἀπὸ τὴν εὐκαιρίαν, ἀπήντησεν ὁ Γρηγόριος ὑψῶν τοὺς ὤμους, διὰ γὰ τὴν εἰπῆς νὰ φέρῃ καὶ ὀλίγον βρακί· τὸ βρακί τοῦ στρατηγοῦ, ὑποθέτω, θὰ ἦναι καλλίτερον ἀπὸ τὸ ἰδικόν μας.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Ἰβάν ὡς εἰ ἦτο ἐν γνώσει, καὶ ἡ κυρία θὰ φέρῃ μαζὴ τῆς.

— Ἐτρελλάθηκα! εἶπεν ὁ Γρηγόριος.

— Ἐτρελλάθηκα! ἐπανέλαβον οἱ δύο ἕτεροι δούλοι.

— Ά! έτρελλάθηκα! είπαν ό Ιβάν' λοιπόν, στοιχηματίζεις;

— Τί;

— Διακόσια ρούβλια, ή να πίνω ένα χρόνον χάρισμα εδώ.

— Συμφωνώ, είπεν ό Γρηγόριος.

— Τα αδέρφια θα ώφεληθούν από τό στοιχημα; ήρώτησαν οί δύο μουζίκιοι.

— Βέβαια, απήντησεν ό Ιβάν, και δι' αυτό έλαττόνομεν τήν προθεσμίαν εις έξ μήνας. Σε συμφέρει;

— Ναί, είπεν ό Γρηγόριος.

Οί δύο στοιχηματιστάι έλαβον τάς χείρας άλλήλων και τό πράγμα συνεφωνήθη. Ω.

(Έπεται τό τέλος.)

ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΙ.

Τόν Δεκέμβριον του 1858 έτους έπτά ναυαγοί Γάλλοι, σωθέντες υπό άγγλικού πλοίου μετακομίσθησαν εις τό έν Νέξ Καλλιδονίξ Port-de-France ό δε άρχηγός των δυστυχών τούτων, ό πλοίαρχος Π., έμφανισθείς ένώπιον των άρχών, κατέθετο τά εξής:

Είχεν αναχωρήσει τόν παρελθόντα Ιούλιον από Χόγγ-Κόγγ (Κίνα), διοικών τό τρικάρταρον Άργιος Παύλος, πλήρωμα έχον είκοσι νύκτας και 317 επιβάτας Κινέζους, άπερχομένους εις τήν Αυστραλίαν χάριν εξορύξεως χρυσοϋ. Επειδή δε έπεκράτησεν επί πολυ γαλήνη και έφοβήθη έλλειψιν τροφών, άπεφάσισε να διατρέξη άλλην όδόν όπως φθάση ταχύτερον εις Σίδνεϋ, τόν προς έν έρον αυτού, διαβαίνων μεταξύ των νήσων Σολομώντος και του άρχιπελάγους της Λουισιάδης. Και δέν ήγνόει μόν ότι ή διεύθυνσις αύτη ήτο επικίνδυνος, αλλά τίς δύναται ν' άντιστή εις τήν ανάγκην; Δυστυχώς όμως τήν διαρκή γαλήνην διεδέχθησαν διαρκείς τρικυμιαί και πυκνή όμίχλη' διό και επί τρεις ημέρας μή βλέποντες ήλιον ήγνόουν ποϋ εύρίσκοντο' ήναγκασμένοι λοιπόν να πλέωσι καθ' ύπολογισμόν, παρεξέστράπησαν, και τήν τρίτην ημέραν εξώκειλαν εις τήν ξηράν' αλλά ποία ήτο ή ξηρά εκείνη; οϋδεις έγίνωσκε' τουτο μόνον ήτο βέβαιον ότι άνήκεν εις τήν Μελανησίαν.

Ότε προσήραξε τό πλοϊον ήτο έτι νύξ' ανατείλαντος δε του ήλιου παρετήρησαν ότι εκάθηντο επί της άκρας μακροϋ και άπεράντου πέτρας κοραλλίνης, κειμένης ως άλλη ταινία όλίγα μέτρα μακράν όρεινης γής συμφύτου και πιθανώτατα κατοικημένης.

Τό τρικάρταρον, ώθούμενον άδικκόπως υπό των

κυμάτων κατά των βράχων, ταχέως συνετρίβη, οί δε επ' αυτού απέβησαν, οί μόν δια των λεμβών, οί δε βαδίζοντες, διότι τό μέρος εκείνο ήτο ρηχόν, εις νησιδίον, κείμενον μεταξύ της πέτρας και της ξηρας, ήτις ήτο επίσης νήσος. Εσκόπουν δε να μείνωσιν εις τό νησιδίον αυτό, έως οϋ βεβιωθώσιν άν ήτο δυνατόν να εύρωσιν άλλαχού τά προς τροφήν άναγκαία, διότι τά διασωθέντα ήσαν όλίγιστα και βεβρεγμένα. Επσκοχον δε και παντελή έλλειψιν ποσίου ύδατος.

Ό πλοίαρχος, πικραθείς και τινες εκ των του πληρώματος και των επιβατών, απέβη εις τήν ξηράν και εξέλεξατο προς κατάλυμα θέσιν πλησίον ρύακος, οϋ μακράν της ακτής και άπέναντι του νησιδίου, τό όποιον θέλομεν ονομάζει του λοιπού « Άσυλον. » Απήντησε δε κατοίκους μαύρους, γυμνοϋς, άγρίους και ασχήμους, ένταυθ δε και δειλούς' ή ιδιότης αύτη είναι πολύτιμος εις παρομοίας περιστάσεις. Κατώρθωσαν δε να προμηθευθώσι και τινε κοκό. Ενώ δε παρεσκευάζοντο όπως μετακομίσωσιν εκει και πάντας τους λοιπούς ναυαγούς, προσεβλήθησαν αίφνης υπό στίφους άγρίων φερόντων λόγγας και ρόπαλα.

Οί άγριοι είχον γίνει τολμηρότεροι, ιδόντες μάλιστα ότι ήσαν πολυαριθμότεροι των ξένων, οτινες ήσαν μόν έτερόχρους, ώμοιάζον όμως προς αυτούς. Υπέθεσαν λοιπόν ότι εύκόλως θα κατέβαλλον και θα έτρωγον αυτούς, άν μάλιστα επέπιπτον κατ' αυτών άπροσδόκητοι' ή μάχη δέν υπήρξε μακρά, διότι τινες μόν των ναυαγών εσφάγησαν αίφνης, τινες δε πεσόντες εις τήν θάλασσαν εφθασαν εις τό νησιδίον. Οκτώ ναϋται και τινες Κινέζοι έλειπον' είχον άρά γε φρονεθή, ή είχον φύγει όπως σωθώσι; Και έπρεπεν οί επιζώντες να τρέξωσιν εις βοήθειαν αυτών; αλλά ποϋ αριθμός λεμβών ίκανών να μεταφέρη τάσους ανθρώπους; και ποϋ όπλα; διότι μόνον πέντε ή εξ τουφέκια και τινες πελέκεις είχον. Σημειωτέον όμως ότι και οί Κινέζοι ήσαν πάντες άνανδροι και δειλοί. Απεφασίσθη λοιπόν να μείνωσιν εις τό νησιδίον προσδοκώντες τά βελτίον.

Οί άγριοι ήθέλησαν να μεταβώσι και εις τό νησιδίον' άλλ' όλίγοι τουφεκισμοί ήρκεσαν ν' αποδιώξωσιν αυτούς. Δυστυχώς όμως δέν είχον ένκόσματα, και ήναγκάζοντο να κατγίνωνται δύο άνθρωποι εις μίαν εκपुरσοκρότησιν' ό εις εστημάδευε, και ό έτερος έβαλλε πυρ δια δουλοϋ.

Τήν επιοϋσαν της μάχης, λίαν προΐ, ό πλοίαρχος απέβη εις τήν νήσον, ένθ' εκοιμώντο οί άγριοι, όπως προμηθευθή τινε άναγκαία' άλλ' οϋδέν εύρεν. Επανελθών τότε εξέθετο προς τους Κινέζους τό δεινόν της θέσεως, και ήρώτησεν άν ενόμιζον και αυτοί καλόν να μεταβή μετα των μεινάντων ένδεκα